

“LAI VIŅI VISI IR VIENS”

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jņ 17:1–26, 1Jņ 5:19, Jņ 13:18–30, Jņ 5:20–23, Mk 9:38–41, Atkl 18:4, 1Jņ 2:3–6.

ATMIŅAS PANTS:

“Lai visi būtu viens, itin kā tu, Tēvs, manī un es tevī, tā lai arī viņi būtu mūsos; lai pasaule ticētu, ka tu mani esi sūtījis” (Jņ 17:20, 21).

Jāņa evaņģēlijs paver mums logu, ļaujot ieskatīties, par ko Jēzus bija noraizējies, tuvojoties Viņa nodošanai un nāvei. Piecās īpaši svarīgās nodaļās (Jņ 13–17) mēs saņemam Jēzus pēdējos pamācības vārdus, kas kulmināciju sasniedz vietā, ko reizēm sauc par Viņa “augstā priestera lūgšanu” (Jņ 17. nodaļa).

“Tas ir piemērots apzīmējums, jo mūsu Kungs šajā lūgšanā nodod sevi kā upuri, kurā viņš vienlaicīgi ir gan priesteris, gan upura Jērs. Vienlaikus tā ir nodošanās lūgšana to labā, par ko upuris tiek pienests – par mācekļiem, kas bija klāt augšīstībā, un par tiem, kas pēc tam nāks pie ticības, pateicoties viņu liecībai.” (F. F. Bruce “The Gospel of John” (Grand Rapids: Eerdmans 1983) 328. lpp.)

Šīs lūgšanas centrā ir Jēzus bažas par vienotību starp Viņa mācekļiem un tiem, kas vēlāk ticēs Viņam. Tā bija galvenā tēma Viņa lūgšanā: “Par viņiem es lūdzu, es nelūdzu par pasauli, bet par tiem, kurus tu man esi devis, jo viņi ir tavi. Viss, kas ir mans, ir tavš, un tavš ir mans. Un es tiku pagodināts viņos” (Jņ 17:9, 10).

Neviena diskusija par draudzes vienotību, par mūsu vienotību Kristū nevar būt pilnīga bez rūpīgas uzmanības pievēršanas šai lūgšanai. Ko Jēzus lūdza, par ko Viņš lūdza un kāda šai lūgšanai ir nozīme mūsdienās?

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 20. oktobrī.

Jēzus lūdz par Sevi

Augstā priesteru lūgšana ir sadalīta trīs daļās. Pirmkārt, Jēzus lūdz par Sevi (Jņ 17:1–5), tad par Saviem mācekļiem (Jņ 17:6–19) un visbeidzot par tiem, kas vēlāk Viņam ticēs (Jņ 17:20–26).

Izlasi Jņ 17:1–5. Kas ir svarīgākais Viņa lūgšanā un ko tā nozīmē mums? _____

Jēzus vispirms aizlūdz par Sevi. Iepriekš aprakstītajos Jāņa evaņģēlija notikumos Jēzus bija norādījis, ka Viņa stunda vēl nav atnākusi (Jņ 2:4, 7:30, 8:20). Bet tagad Viņš zina, ka Viņa nāves stunda ir pienākusi un Viņam ir nepieciešams spēks, lai pabeigtu Savu misiju. Šis ir laiks lūgšanai.

Jēzus pagodinās Savu Tēvu, darot Viņa gribu, pat ja tas nozīmētu, ka Viņam ir jāpacieš krusts. Tas, ka Viņš pieņēma krustu, nav kaut kāds fatālists. Drīzāk tā Viņš īstenoja Tēva doto autoritāti. Viņš nemira mocekļa nāvē, bet labprātīgi pagodināja Savu Tēvu, piepildot Savas iemiesošanās jēgu: upura nāvi pie krusta par pasaules grēkiem.

Kas ir mūžīgā dzīvība saskaņā ar Jņ 17:3? Ko nozīmē pazīt Dievu? _____

Pirmām kārtām, Jēzus māca, ka mūžīgā dzīvība sastāv no mūsu personīgās Dieva pazīšanas. Tā nav glābšana ar darbiem vai zināšanām, bet drīzāk tas ir Kunga pazīšanas piedziņojums, pateicoties tam, ko Jēzus ir izdarījis mūsu labā pie krusta. Šī pazīšana tiek iegūta, pateicoties personīgām attiecībām ar Tēvu. Mūsu cilvēciskā tieksme ir izpratni par pazīšanu sašaurināt uz faktiem un detaļām, bet Jēzus mērķis ir dziļāks un plašāks: personīgas attiecības ar Dievu. Jēzus pirmā nākšana arī bija ar mērķi vadīt cilvēci tās meklējumos pēc vēl jēgpilnākas un glābjošas Dieva pazīšanas un pēc vienotības savā starpā, uz ko vada šāda pazīšana.

Kāda ir atšķirība starp zināšanām par Dievu un personīgu Dieva pazīšanu? Kādi piedziņojumi jums ir bijuši, kas ir palīdzējuši iepazīt Dievu? _____

Jēzus lūdz par Saviem mācekļiem

Izlasi Jņ 17:9–19. Par ko Jēzus īpaši lūdz attiecībā uz Saviem mācekļiem? _____

Jēzus lūdz par Saviem mācekļiem, kam draud briesmas zaudēt ticību Viņam priekšā stāvošajās dienās, kad Viņš, Jēzus, vairs nebūs ar viņiem miesā. Tādējādi Viņš nodod tos Sava Tēva gādībā.

Jēzus lūgšana ir par to, lai viņi pasaulē tiktu pasargāti. Jēzus nelūdz par pasauli, jo Viņš zina, ka tā pēc savas būtības ir pretēja Tēva gribai (1Jņ 5:19). Bet, tā kā pasaule ir vieta, kur mācekļi veic savu kalpošanu, Jēzus lūdz, lai viņi tiktu pasargāti no ļaunuma. Jēzus ir norūpējies par pasauli. Patiešām, Viņš ir tās Glābējs. Bet evaņģēlija izplatīšana ir saistīta ar to cilvēku liecību, kas ies un sludinās labo vēsti. Tāpēc Jēzum ir jāaizlūdz par viņiem, lai ļaunais viņus neuzvarētu (Mt 6:13).

Tomēr viens mācekļis ir uzvarēts. Iepriekš šajā pašā vakarā Jēzus bija minējis, ka viens no viņiem ir nolēmis Viņu pievilt (Jņ 13:18–30). Kaut arī Jēzus atsaucas uz faktu, ka Rakti ir paredzējuši Jūdas nodevību (Ps 41:9), viņš nebija likteņa upuris. Pēdējā vakarēdiena laikā Jēzus vērsās pie viņa ar mīlestības un draudzības žestu (Jņ 13:26–30). “Pashā svētku laikā Jēzus pierādīja Savu dievišķumu, atklājot nodevēja nolūku. Viņš maigi iekļāva Jūdu kalpošanā mācekļiem. Bet pēdējais mīlestības aicinājums palika neievērots.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 720. lpp.)

Zinot, ka skaudība un greizsirdība var sašķelt mācekļus, kā tas bija noticis iepriekš, Jēzus lūdz pēc viņu vienotības. “Svētais Tēvs, sargā savā vārdā tos, ko tu man esi devis, lai viņi būtu viens, tāpat kā mēs” (Jņ 17:11). Šāda vienotība ir augstāka par to, ko spēj paveikt cilvēks. Tas var būt tikai dievišķas žēlastības rezultāts un dāvana. Viņu vienotība ir nostiprināta Tēva un Dēla vienotībā, un šī vienotība ir obligāts priekšnosacījums efektīvai kalpošanai nākotnē.

Viņu svētīšana un nodošanās patiesībā arī ir nepieciešama kalpošanai. Dieva žēlastības darbs pie mācekļu sirdīm viņus pārveidos. Bet, ja viņiem ir jābūt Dieva patiesības lieciniekiem, viņiem pašiem ir jābūt šīs patiesības pārveidotiem.

Ko nozīmē “nebūt no pasaules”? Kas mūsu dzīvē un dzīvesveidā ir tāds, kas padara mūs “ne no šīs pasaules”? _____

“Tiem, kas Man ticēs”

Pēc Jēzus lūgšanas par Saviem mācekļiem Viņš paplašina Savu lūgšanu ar vārdiem: “Es nelūdzu par viņiem vien, bet arī par tiem, kas tic uz mani caur viņu vārdiem” (Jņ 17:20).

Izlasi Jņ 17:20–26. Kāda bija Jēzus lielākā vēlēšanās attiecībā uz tiem, kas vēlāk ticēs evaņģēlija vēstij? Kāpēc ir svarīgi, lai šī lūgšana tiktu piepildīta? _____

Jēzus lūdza, lai ticīgie nākotnē ir viens, kā Tēvs un Dēls ir viens. Dažās vietās Jāņa evaņģēlijā Jēzus atsaucas uz Tēva un Dēla vienotību. Viņi nekad nerīkojas neatkarīgi viens no otra, bet ir vienmēr vienoti visā, ko viņi dara (Jņ 5:20–23). Viņiem ir kopīga mīlestība uz kritušo cilvēci tik lielā mērā, ka Tēvs bija labprātīgs atdot Savu Dēlu par pasauli, un arī Dēls bija labprātīgs atdot Savu dzīvību par to (Jņ 3:16, 10:15).

Vienotība, par ko Jēzus runā šajā lūgšanā, ir vienotība mīlestībā un nolūkos, kā tas ir starp Tēvu un Dēlu. “Ja jums būs mīlestība savā starpā, visi zinās, ka jūs esat mani mācekļi” (Jņ 13:35). Šīs vienotības atklāšanās mīlestībā dos publisku apstiprinājumu gan viņu attiecībām ar Jēzu, gan ar Tēvu. “Viņu patiesajai vienotībai vajadzētu būt neatvairāmai liecībai par evaņģēlija patiesību.” (Andreas J. Köstenberger “John” Baker Exegetical Commentary on the New Testament (Grand Rapids: Baker Academic 2004), 498. lpp.) Lūk, kā pasaule uzzinās, ka Jēzus ir Glābējs. Citiem vārdiem, šī vienotība, par ko Jēzus lūdza, nevar būt neredzama. Kā pasaule var būt pārliecināta par evaņģēlija uzticamību, ja tā nevar saskatīt mīlestību un vienotību Dieva tautā?

“Dievs vada cilvēkus, lai viņi nostātos pilnīgā vienotībā uz mūžīgās patiesības platformas. [...] Dievs ir paredzējis, lai Viņa ļaudis visi nāk pie vienotības ticībā. Kristus lūgšana tieši pirms Viņa krustā sišanas bija, lai Viņa mācekļi ir viens, kā Viņš ir viens ar Tēvu, lai pasaule ticētu, ka Tēvs Viņu ir sūtījis. Šī visaizkustinošākā un brīnišķīgākā lūgšana pāri laikmetiem sniedzas līdz pat mūsu dienām, jo Viņa vārdi bija: ‘Es nelūdzu par viņiem vien, bet arī par tiem, kas tic uz mani caur viņu vārdiem.’ Cik nopietni tiem, kas sauc sevi par Kristus sekotājiem, vajadzētu censties atbildēt uz šo lūgšanu savā dzīvē!” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 4. sēj., 17. lpp.)

Ko mēs darām savā dzīvē un draudzēs, lai palīdzētu sasniegt tāda veida vienotību, kāda šeit ir atklāta? Kāpēc nomiršana sev ir tik svarīga, ja mēs gribam, lai mūsu draudze būtu vienota, kādai tai vajadzētu būt? _____

Vienotība starp kristiešiem

Izlasi Mk 9:38–41 un Jņ 10:16. Ko Jēzus atbilde apustulim Jānim māca mums par izslēgšanu un ātriem spriedumiem, kurš ir vai nav patiess Jēzus sekotājs? _____

Septītās dienas adventisti sliecas saprast Jēzus lūgšanu Jāņa 17. nodaļā kā tādu, kas tiešā veidā attiecas uz viņu konfesijas vienotību. Mums ir jābūt vienotiem kā draudzei, lai piepildītu savu misiju līdzdalīt triju eņģeļu vēsti pasaulei. Par šo ir maz strīdu.

Bet kā ir ar vienotību ar citiem kristiešiem? Kā mums ir jāizturas pret viņiem tā gaismā, ko Jēzus bija lūdzis?

Nav šaubu, mēs ticam, ka Dievam ir uzticami cilvēki citās draudzēs. Pie tam Bībele mums skaidri ziņo, ka Dievam ir uzticīgi cilvēki pat Bābelē: “Izejiet, mani ļaudis, no tās, lai jūs nebūtu līdzdalīgi viņas grēkos un nesaņemtu viņas sodību” (Atkl 18:4).

Vienlaikus mēs zinām, ka saskaņā ar Atklāsmes grāmatu starp tiem, kas apliecina Kristus vārdu, notiks liela atkrišana un ka pēdējās dienās daudzi viltus kristieši apvienosies cits ar citu un ar valsts varu, lai īstenotu vajāšanas, kas tēlaini aprakstītas Atkl 13:1–17. Tāpēc adventisti vienmēr ir bijuši ļoti uzmanīgi attiecībā uz ekumēnisko kustību aicinājumiem par vienotību ar citām baznīcām.

Kā tad mums vajadzētu attiekties pret citām konfesijām? Elena Vaita par septītās dienas adventistu draudzes sadarbību ar citiem kristiešiem vismaz šajā konkrētajā situācijā raksta šādi: “Kad cilvēks pakļauj savu gribu Dieva gribai, Svētais Gars ietekmēs to cilvēku sirdis, kam Viņš kalpo. Man rādīja, ka mums nevajadzētu izvairīties no kristīgo sieviešu atturības apvienības darbiniecēm. Apvienošanās ar viņām pilnīgas atturības jautājumā neizmainīs mūsu pozīcijas attiecībā uz septītās dienas ievērošanu, un mēs varam parādīt, ka vērtējam viņu pozīcijas atturības jautājumā. Atverot durvis un aicinot apvienoties ar mums atturības jautājumā, mēs nodrošinām viņu palīdzību, un, apvienojoties ar mums, viņas dzirdēs jaunas patiesības, ko Svētais Gars gaida, kad varēs ielikt viņu sirdīs.” (“Welfare Ministry”, 163. lpp.)

Lai gan viņa runāja par konkrētu jautājumu konkrētā laikā, viņa atklāj principu, ko mēs varam ievērot sadarbībā ar citiem kristiešiem, īpaši apvienojoties konkrēta mērķa vārdā.

Pirmkārt, mēs varam strādāt kopā ar viņiem sabiedrības interesēs. Otrkārt, ja mēs apvienojamies ar viņiem, mums to vajadzētu darīt veidā, kas nepakļautu kompromisam mūsu ticību un praksi. Treškārt, mēs varam un mums vajadzētu izmantot šo “vienotību”, lai līdzdalītu citiem dārgās patiesības, ar kurām mēs varam būt svētīti.

Viena ticība, kas atklāta mīlestībā

Jņ 17:3 Jēzus teica, ka mūžīgā dzīvība ir pazīt Dievu. Izlasi 1Jņ 2:3–6. Ko nozīmē pazīt Dievu? Kā mēs ikdienas dzīvē parādām, ka pazīstam Dievu? _____

Lai gan cilvēki mūsdienu sabiedrībā vēlas sevi saukt par likumus ievērojošiem pilsoņiem, šie paši cilvēki bieži vien noniecina Bībeles norādījumu ievērot Dieva baušļus. Daži pat argumentē, ka Dieva žēlastība ir atcēlusi Dieva baušļus. Bet tā nav Bībeles mācība: “Baušļu ievērošana nav stāvoklis, lai pazītu Dievu, bet pazīme, ka mēs pazīstam Dievu/Jēzu un mīlam Viņu. Tāpēc Dieva pazīšana nav tikai teorētiskas zināšanas, bet vada uz rīcību.” (Ekkehardt Mueller “The Letters of John” (Nampa, Idaho: Pacific Press, 2009), 39. lpp.) Jēzus pats uzsvēra: “Ja jūs mani mīlat, turiet manus baušļus.” “Kam ir mani baušļi un kas tos tur, tas mani mīl” (Jņ 14:15, 21). “Mēs zinām, ka mīlam Dieva bērņus, kad mīlam Dievu un pildām viņa baušļus. Jo tā ir mīlestība uz Dievu, ka turam viņa baušļus, un viņa baušļi nav grūti” (1Jņ 5:2, 3).

Izlasi Jņ 13:34, 35. Kādu jaunu bausli Jēzus deva Saviem mācekļiem un kā tas saistās ar ideju par vienotību Jēzus sekotāju vidū? _____

Pavēle mīlēt tuvāko pati par sevi nebija jauna. To var atrast norādījumos, ko Dievs deva Mozum (3Moz 19:18). Jauns ir tas, ka Jēzus pavēlēja Saviem mācekļiem mīlēt citam citu tā, kā Viņš tos mīlējis. Jēzus pašuzpurīgās mīlestības paraugs ir jauna ētika ticīgajiem.

Cik brīnišķīgs standarts ir nolikts mūsu priekšā! Jēzus dzīve bija praktiska mīlestības atklāšanās darbībā. Viss žēlastības darbs ir nepārtraukta mīlestības, pašai dziedzības, pašuzpurēšanās kalpošana. Mēs varam iedomāties, ka Kristus dzīve bija nebeidzama mīlestības un pašuzpurēšanās atklāsme citiem par labu. Principam, kas pamudināja Kristu, vajadzētu mudināt Viņa ļaudis visā viņu rīcībā citam pret citu. Cik spēcīga liecība būtu šāda mīlestība pasaulē! Un cik varenu spēku mūsu vienotībai dos šī mīlestība!

Kā mēs varam mācīties parādīt citiem pašuzpurīgu mīlestību, kādu Jēzus bija atklājis? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elenas Vaitas grāmatā “Lielā cīņa” nodaļa “Nemainīgais Dieva likums” (443.–446. lpp.). Izlasiet Elenas Vaitas enciklopēdijā šķirklus “Denominations, Relations to Other” (763., 764. lpp.) un “Roman Catholic Church” (1110. lpp.).

“Lai gan septītās dienas adventisti ir pasaulplaša baznīca ar daudzām vietējām draudzēm, adventisti neuzskata, ka ir Kristus universālā draudze. (..) Tā ir redzama un neredzama, jo sastāv no tiem, kas tic Jēzum un seko Viņam. Šis konkrētais teoloģiskais jautājums tiek pacelts, ja mēs pārdomājam atkrišanu starp kristiešiem, par ko sāpīgi runāts Atklāsmes grāmatā. Šķīstajai Atklāsmes grāmatas 12. nodaļas draudzei ir pretstatīta “netikle” no 19. nodaļas, lielā pilsēta Bābele, kas savukārt ir pretstatīta Jēra līgavai, svētajai pilsētai jeb jaunajai Jeruzālemei no Atkl 21. un 22. nodaļas. Pirmajā gadsimtā universālā draudze bija diezgan redzama, savukārt daudz grūtāk to pamanīt, piemēram, viduslaikos. Tāpēc adventisti neierobežo izpratni par Dieva patieso draudzi ar savu konfesiju, ne arī automātiski paplašina to uz citām kristīgajām baznīcām. Dieva patiesā draudze sastāv no tiem cilvēkiem, kas patiesi Viņam tic. Dievs viņus pazīst. No otras puses, adventisti saka, ka viņi ir Dieva īpašais redzamais gala laika atlikums no Atklāsmes grāmatas 12:17 un 12.–14. nodaļas. Šim atlikumam ir gan vietējs, gan universāls raksturs (Atkl 2:24 un 12:17).” (Ekkehardt Mueller, “The Universality of the Church in the New Testament,” in Ángel Manuel Rodríguez, ed., and “Message, Mission, and Unity of the Church”, 37. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāpēc Jēzus lūgšanas papildīšanās Jāņa ev. 17. nodaļā mūsu draudzei ir tik svarīga? Ko Jēzus ilgas pēc pirmā gadsimta draudzes vienotības atklāj par Viņa ilgām attiecībā uz mūsdienu draudzi?

2. Vai jūsu vietējā draudze ir sadarbojusies ar citu konfesiju kristiešiem kaut kādās jomās? Cik labi tas izdevās? Kā mēs varam strādāt kopā ar viņiem, kad tas ir vajadzīgs, nepakļaujot kompromisam nevienu no patiesībām, kas mums ir dota?

3. Ko atklāj šis citāts no grāmatas “Lielā cīņa”? Kā mēs varam to padarīt reālu mūsu vidū? “Ja tie, kas sevi sauc par Dieva ļaudīm, pieņemtu gaismu, kāda pār viņiem spīd no Dieva Vārda, tad tie sasniegtu vienotību, par ko lūdza Kristus un ko apustulis nosauc par ‘gara vienību ar miera saiti’. Viņš saka: ‘Viena miesa, viens Gars, jo vienai cerībai jūs savā aicinājumā esat aicināti, viens Kungs, viena ticība, viena kristība’ (Ef. 4:3–5).” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 379. lpp.)

KOPSAVILKUMS:

Jēzus kā augstā priestera lūgšana Jāņa 17. nodaļā ir atgādinājums, ka Jēzus vēl joprojām ir nobažījies par draudzes vienotību mūsdienās. Viņa lūgšanai vajadzētu būt mūsu lūgšanai, un mums vajadzētu meklēt veidus, kā nostiprināt savu ticību Dieva Vārdā. Mīlestībai citam pret citu arī vajadzētu raksturot mūsu attiecības ar ikvienu, ieskaitot citus kristiešus, lai arī kādas būtu teoloģiskās atšķirības.